Sarusi Mihály

Ezek az utópisták, ezek...

Utó Pista azt hitte, rosszul lát. Igaz, 2018-ból 2050-be lőtték ki az utópisták. Erre azért nem számított. Hogy ezek mit nem tudnak!

Ha, ha.

Rosszul lát? „Lát", hall! És érzékel (további érzékszerveivel). (A fölsorolást mellőzve.)

– Az illatolóiddal is?

Persze, mert két lik van rajta.

Mármint – orrnyi – szaglószervével (…szervében). (– Megjött a Szerv, szervestül!)

Újmagyarék ezt már 2010-ben is rád olvasták.

Pedig Utó Pityu nem akármilyen gyerek. Megjárta a hadak útját!

– …Úttyik? – dobták vissza félszáz éve a kéziratodat, mert ki értette volna Pest-Budán.

Nézi István, csak pislog. Jól lát? Hogy a csudába ne! Egyenest a George Soros Square-en tették le.

Budimpesten, hol nem.

Onnét indult, oda jutott. Csak korábban másképpen hívták e terünket.

El ne áruld, melyik az! Még bajba kerülsz.

(Öncenzúra büdös.) (Főleg, ha illata van a szagnak.) (Mi több, bűze.)

Nagy hantások ezek a sorosisták! Jól elkábítottak bennünket. Nem nekik adtuk át a kormányrudat? Lett is belőlünk.

– Lett? Lesz!

Mi az, hogy.

Mert Hungary nem volt, nem van, hanem eztán születik.

Újjá.

Közép-Európában. (A Centrum Plázából jövet, kicsit keletnek.) (Center lő! Luft.)

Utó – nem utóbb, előbb – szétnéz, tovább lesi a leshetetlent. Ámul. Bámul. Réved. Ájul. Ez lenne a hona? Jó emberöltővel odébb?

Sarusi Mihály (1944) író. Békéscsabán született, 2001-től Balatonalmádiban él. Két és fél évtizeden át az MTI tudósítója volt. Utóbbi művei: *Öreg-hegyen innen, Öreg-hegyen túl. Balatoni jelenetek I.* (2017); *Innen a rácson* (2017).

Szerencsére a gyermekei.

Mert vannak neki. Maradtak, sőt, unokái! Lassan dédapa.

A lánya a Gyimes-völgyben szült a párjának, a nagyfia Almásy-Iratosra házasodott, a kisebbik meg most készül… a Délvidékre?

Már ha a szerémségi Maradék még odatartozik.

– El, innen, apám, el!

Ezért élt ő? Szegény, áldott feleségével. Ezért.

Gyuró tere.

A tótnak.

Ja, a szlovákok okosabbak. A románok is, a szerbek, a ruténok, a horvátok, a vendek; sőt, az osztrákok se másképp (megfeledkezve arról, hogy németek volnának). Mert mi nem történt, veszi észbe Utó Pistika 2050-ben? Mi nem… Mivel az egész, lám, ilyen csodák is vannak, nemcsak a kilövés, útóidőbe-tekintés, hanem az utóidőbeli helyzet átlátása is… pillanat alatt.

Már mindent tud. Anélkül, hogy átélte volna.

– Fúj, „Magyarország"! – dörrennek rád a tőszomszédból.

Miközben már nem is ez a nevünk, rég Hungary – másnak Ungarn, Macaristan, Hungrie, Венгрия… Ám ezek a rohadék (mondja rájuk Bruxelles) szomszédok körbe a kishun föld körül szembeszálltak a bruxelles-i idiótákkal, és ragaszkodnak nemzeti államukhoz, nemzeti kilétükhöz, sőt, milétükhöz, ajaj, mibenlétükhöz, úgymint nyelvükhöz, hagyományaikhoz satöbbi, mert végül is csak a korábban Magyarországnak csúfolt „országban" – hogyne, bruxelles-i tartományban – sikerült győzniük a világkormányra áhítozó Ejrópai (Ámerikából bábmozgatott) Hölgyeknek és Uraknak. A Világ üzérei, egyesüljetek!-kel előálló Gyorgye bácsi útmutatásának köszönhetően. No és a suttyomban ingyen görbe uborkát faló bruxelles-iek nem kis örömére!

És a közép- (sőt, átmeneti-) neműeknek, tegyük sebesen hozzá, mert jön a lakszemburgi bíróság, és úgy kupán vág, hogy. Elfelejted, fiú vagy-é, avagy leány, mindkettő, netán mégsem.

Esetleg leszek.

Na, jó, evvel Utó Istók jön, mert ilyen tökéletlen a kománk. Nem halad a korral. Ő még ott tart, hogy.

Ne is említsd!

– Ne emlegesd, mert kitérek a hitemből!

És azt mondja, nem is mondom, hogy bammeg. Kereken, keményen, az ősmagyarok – más szerint előmagyarok – nyelvén a bennszülötteknek. Mert Dr^{Dr}-aink (mondhatni „Prof. a Prof.-on") ezt simán átvették tőlük – tőlünk –, mármint a tahók trágár beszédét. Sőt! Még csak ők tudnak káromkodni! Szinte sikk… a nyelvi durvaság. Hogy népinek tettetve maguk a legvadabb kozmopoliták legyenek.

Már ha lenne neki. De jól hangzik. Mármint hite. (Meg hazája.)

„Patrióta"; az tenné be a kaputt.

– Látod, ez is a múlt csökevénye. Ezt is ki kell irtani.

A haladás útjai végtelenek.

Nemkülönben kifürkészhetetlenek.

Mint Mohamed útjai.

Jól mondod.

– Az ott a müezzin?

Nem látod, de hallod.

Janicsárok Út-ján.

– Ezt nem vették el?

Hogy érted?

A hallásod.

Csak hogy Utó Isti ekkorra már tökéletesen beilleszkedett 2050-be. Hogy ne mondjuk – azon túl, hogy lenyelte, mely plósagyon, sőt, placcon állt bele az aszfaltba (ámulva látja, hogy minden nyelven ki van írva a tér neve, csak a bennszülött kisebbségén, magyarul nincs) (evvel szoktatják, mi több, tanítják, abszolút pozitív hozzáállással, pozitív hozzáállásra nevelvén, pozitívvá tévően) (gyúrván gyúrva gyürkőzve) –, aktivizálta máris magát. Beállt az újítók, sőt, innovátorok, mi több, az ötletesek, csuhaj, kreatívok egyre bővülő, lassan a „nyitott társadalom" minden tagjára kiterjedő táborába. Mert mivel nem állt elő rögvest, hogy betért az első utcai nyilvános illemhelyre? Onnét kiszédülvén jutott eszébe, hogy:

– Megpályázom, számítógép nélkül, zsebből, az online latrinát!

Az sem lesz akármi. És hát ebben a világban minden elképzelhető. Még ez is. Csak beírja magába, és már jön is. Megy. Satöbbi.

– A részleteket nem kérem!

Hokit se.

Ő nem.

Mi sem.

– Mani? Mani lesz?

Ja, ja. Nagyon lesz.

Mert „nyitott társadalmatok" – jön rá az első pillantásra (ki, ki, hát Pityuka, az Utó!) az első nyilvános budin ülést követően (mivel ott kirabolták, megerőszakolni igyekeztek, ALLAH AKBAR!-t kiáltva meg akarták metszeni a kezük ügyébe eső első [metélőkés híján] metszőollóval) – persze, hogy zártabb, mint az úgynevezett „zárt társadalom". Mert a „nyitott társadalom" arról nevezetes – látta be Pesta az adott szemvillanás alatt, mit a bruxelles-iek az istennek sem vennének észre (észbe még kevésbé) –, hogy ha nem zárod magadra az ajtót (a klotyóban is!), nyomban rád törnek. Míg a „zártnak" mondott „társadalomban" nyugodtan tárva-nyitva hagyhatod az otthonod kapuját is, oda hívatlan senki be nem térül, sőt, (be)fordulni sem fog. Még a konyhára is, csak ha hívod!

Hogy Petőfitől szabadon idézzünk.

– Petyefire tetszenek gondolni?

Hogyne, csak ő már rég nincs a kánonnak csúfolt smafuban. Bruxelles-i tanítatású, fizetettségű, eleresztettségű, Hungary-régióbéli ügynökeik – üzért akar-

tál mondani, de az főleg atyamesterükre, budimpesti térnévadó Gyorgyevicsu bácsira igaz – másokat neveztek ki nagy-nagy lírikusnak.

Nagynak nem nagy, mert kicsire nem adnak, ebben a 2050-re igencsak talpra álló (promt most fejtetőre állított) MERJÜNK KICSIK LENNI-honban. (Mert, ezek, mernek.) (Sőt, mást sem tudnak.)

Szóval, hogy, álmélkodik esmét Uthó Pitya, máris az A. Göncz sztríten találja magát. Nyilván ő a legnagyobb hungarian piszatyel (a Trianon-pártolók egyre népesebb volt-hunn táborában). (A., azaz Alfonz? – Nem, Adalbert… Ezt nem tudni!) Amibe a G. Demszky – a 4-es (metrónak csúfolt) mélyvasutat a „magyar"–horvát tengerpartig kiépítő budimpesti főmufti – torkoll. (G., tehát Gejza? – Az kéne csak…) Nem is szólva a F. Gyurcsányi avenúról, amely toronyiránt vezet az Őszödi Lódító kéjlakáig. (Fülöp?… – Hogyne, Fülöppp.) (Majd Ferenc Ferdinánd…)

Itt, komátok, elejti a fonalat.

– Horvátot mondtál? Tudod, hogy…

Padtársa, akivel egy kerti lócán ül a park nevű ligetben, már rég fölvilágosította. Amikor kilőtték ide 2018-ban, még „Magyarország" igyekezett kerítéssel kivédeni a népvándorlást a déli határon, 2050-ben (oda röpítve) tapasztalhatja, hogy alaposan megváltozott a helyzet. Ugyanis ekkorra a környező, állami létüket védő országok maguk vették körbe Hungaryt – távolabbi példákon okulva – (villanypásztorral őrzött) vasbetonkerítéssel a magyarságát megtagadó, a bruxelles-i kézi vezérlést szájtátva és tapsolva és ujjongva elfogadó volt-Magyarországot.

– Hun vagy Ëstvány kiráj… – vihognak a szomszédok térdüket csapkodva bele a kelet-ejrópainak állított vakvilágba.

Hun, vajh hun. Hol, ó, hol.

Mert hogy csak mi hódoltunk be. A kezdeti – 2018-as – helyzetet cáfolva mi lettünk az egy szem Bruxelles-pártiak e nemzeti, nacionalista, soviniszta, irredenta, sőt, náci, mi több, egyenesen fasisztagyanús környezetben.

– Állítólag Amerika segíteni akar, lebombázná (körbe-karikába) Pozsonyt, Eszéket, Beregszászt, Kolozsvárt, Szabadkát. Budimpest lelkesen egyetért, Bruxelles még a fejét töri, hogy nem inkább Budimpestet kellene-é elnáspágolni? De mint térségbeli fő-fő szövetségessel ezt – nyíltan – mégsem tehetik meg, bármennyire szeretnék, úgyhogy.

Úgymint.

Érted ezt?

Utó Estefán, Utó Éstók. Most légy okos, Döme!

Ki beszél itt Domonkosról.

A domonkosokat meg a többi szerzetesrendet már rég taccsra tették. (Az apácákkal még a szovjet fölszabadítók kezdték, a moszkovai janicsárképezdéből jövők folytatták, ezek csak befejezik.)

De hát valamit valóban tenni kellene a környező államok nemzeti uszítása ellen itt, Ejrópa szívében… Bármily csonka.

Na, ezt felejtsd el. Az kéne, hogy Bruxelles-ben meghallják.

Azonnal ránk irányítják irányított csapásmérőiket. Még csak kiejteni is.

Rémes.

– Jó, hogy nem „Trianon”.

Nem érted? Még a levegőből is leveszik, amit mondasz.

Ne mondd!

De, mondom.

– Kenellbe zárták Hungaryt!

– Nem kenellbe, kennelbe…

Hogy te is értsd, ketrecbe. Mint korábban a majmot.

Majmot már csak szabadon lehet tartani. Tudod, az állatvédelem. Embert sem nagyon, de országot?! Még ha az letagadná is államiságát. Mint teszi.

Teszitek?!

Utóban – nem előbb, nem utóbb, abban a szent minutában – fölforr. Robban.

Robbanna! Mert hogy.

„Ezeknek?” Akik elhiszik, hogy onlájn budit varázsolhatok az otthonukba? Akikkel mindent meg lehet etetni.

– Osztják a manit, osztják?! – hallod a placcon körben.

– Hun osztyák? – tolong a bennszülött.

Osztják, nem osztják.

’Osztyák’ (mint hanti), hun van az mán!

Jó, hogy nem „székely”. Az kéne, „palóc”. Ajaj, „szögedi”. „Jász”, „kun”. (A morva erre, meg arra.)

(Azt, hogy hun, ki ne ejtsd a szádon!)

– Oszt tudod, mért áll amoda Gyurka bácsi szobra? Tudod?

Hunnét tudná szegény szerencsétlenje, az ántiidőből, aki a régi öregek korából pottyant közénk 2050-ben, Istyike.

– Mert ő a legnagyobb „magyar”!

Jé, ezek még ismerik a magyar szót. Ilyenkor, ha nagyon megszorulnak. Segítségre van szükségük.

Széchenyi?

– Nem, Gyuri bácsi. Mert ő tette a legtöbbet azért, hogy ide jussunk.

És Kossuth? Nem inkább Rákóczi? Hunyadi…

– Szó sem lehet róla. Őket már felejtsd el!

Lassan, lassan.

– Majd Bem apó…

Aki csak küzd, küzd.

– Küzdjön Bem apó, én…!

Árpád vezér; az kéne meg a szittya magasság. Jó, hogy nem „Álmos”.

– Haha!

Ha.

Lusta, ázsiai népség.

Gyorgye bácsi terén a szobrával.

– Jól látom? „Hungary” „miniszterelnöke”, Ubul de Kappanhágó „transznemű”, a „felesége” (másfelől tekintve „férje”) (szerintük nézőpont kérdése) (inkább ne mélyedjünk bele, Ubul néni, másképpen Vivienne bácsi) szabad idejében szekszmunkás. Ez igaz?

(8+8+8-on túl; mert ennyire szereti a dolgát.)

Dóga, dóga, szexdóga.

Miért ne lenne. Ahol mindent szabad.

Írva vagyon a jelszavuk, cégérükre festve: Mindenütt jó, de legjobb sehol.

Modern idők. Mi szépség volt, midőn (néma-mozgóban) a semmit csavaroztad; ez annál is. Újabb. Legújabb.

Mi ez ahhoz képest, ami 2150-ben vár utódainkra?

Már ha lesznek. Affélék.

– Most transz vagy inter?

Mármint.

– Szépapád csírának mondta őket.

Vigyázz, ha ezt meghallja a lélekzsandár, kapsz pár évet.

Seholország, Seholsziget… ehhez képest… Paradicsom lehetett (volna). Sehol királlyal, Láthatatlan városával, Száraz folyójával…

Lehetne.

Volna-volna.

Lött légyön.

– Hogy beszélsz? Ezt nem érti a.

Épp ezért szól így; mert ezt a lehallgatógép nem érti, nem tudja dekódolni.

(Nem de-, le-, át-. Mindegy.) (Hosszú!)

Üsmeretlen! – jelzi. Hála lögyön istennek.

Fölhővváriak. Vaksiháziak. Széllelbéleltek.

– Mesélj róluk!

Utó Pityulinak kedve lenne hozzá. Csak hát az idő, az idő.

… pénz!

Már akinek. Neki nem. Ő mindezt kölcsönbe – kegyelemből – kapta.

Hogy ingyér, ne említsd, mert még Gyorgye-nagydíjat kapsz, amiért kicsúfolod a keresztyéneket.

– Hallod, ezt a szót is felejtsd el! Kirekesztesz. Nem szégyelled magad?

„Keresztény”; jó, hogy nem. Hol él ez. („Körösztyén”, emlegette pápai ükapád a Kollégiumban!… Na, ne.)

Ja, „amonnan” jött. A sötétség honából. Ahol még.

Ne is említsd! Maga a borzalom. Rosszabb a középkornál.

– Egyenlő elbánás… Esélyegyenlőség! Satöbbi. Nagyon el vagytok (voltatok) maradva.

Mintha nem az öregapja állna előtte. Dédaptya.

– Látod, ezt is tedd félre, naftalinba! Mi az, hogy „atya”, „anya”…, „lánya”, „fia”… „Menye”, „veje” „satöbbije”!!!

A „Szűzanyát” meg pláne ne emlegesd. („Boldogasszonyért” öt év szigorított.)

Az újmagyar ilyen szavakat már nem ismer. A feledés honába taszajtatott. Nehogy sérelem érje azt, aki nem szült, avagy nemzett gyermeket, nem állt össze párba másneművel, nincs sem rokona, sem cimborája, sem senkije, nincs senkije, semmije… Tán ő maga sincs.

– „Miatyánk”…, jó, hogy nem! Mimikénk, aki a mennyekben vagy…

Mert Mimi fiú és lány, sőt, középutas is lehet, mi több, átmehet a negyedik dimenzióba… Szinte önbeporzó.

– Ez az, önbeporzó!

– Ezeknek én kitalálom az azonos neműek utódnemzését!

Nobel-díj szaga van…

Ne hülyíts!

De. Ez a helyzet.

Tény s való.

– Már aki megragadt ennél a túlvilágias hitnél. Mert Gyorgye bácsi világa más.

Más az istene?

Ez az. Más.

Mi, mi.

A pénz?

Ne mondd ki, mert nyomban véged. Neked annyi.

A Pénz-Isten?

Halkan, hogy meg ne neszeljék!

„Open a shop”, olvassa Utó. Érti is, nem. Más hirdetés a falon: „Az ablaküvegnek transzparensnek kell lennie…” Nyilván mosóport akar az illető rád sózni.

– Mítingeljünk!… – súgja mellettük jó hangosan egy szépleány füle mellé egy szépfiú ajka szele a Center Park nevezetű volt-Városligetben.

– Hogy érted? – értetlenkedik huncutul a szendéje.

– Kettesben… – adja tudtául a csalafinta legényféle amannak a nagy, nagy örömére, és már neki is vágnak, sietve, nehogy lekéssék a délutáni gyorsot a röptéren a bérkocsival (amibe a rollerükről szállnak) (épp arra kutyagolva).

De szépen mondod!

Ezek legalább… Utó szinte megörül ennek a bejelentésnek. Szinte: látomásnak. Mert hogy azért, e szerint, teljesen még nincs minden veszve.

Veszvén veszve.

„Transzparens üveg csak minálunk!”, máshol. (Átlátni, ezeken?)

– Te hová való vagy? – kérdi távolodóban a fiú a lánytól.

– Martincity – mert hogy Szentmártonkátáról való lenne szegénykéje. – És te?

– Séfi lennék eredetileg… – tűnnek el a balfenéken.

Séfi?

Persze, te még Szakácsinak ismerted a szülőfaluját; balga vénember. Mit tudtok ti erről a szép új világról…

Mit, mit.

Neki ebből ennyi untig elég! Utó Pistyika fordulna vissza. Ha tudná, ha tehetné. (…Tán a harmadik út?) (Mi lenne, ha së ez, së az? Csakis a…) (Mi nem jut eszedbe, mi nem.) (A végén fölcsapsz politológusnak.) (Ez a Pittike! Ez…)

Séf, hogy értse a vendég is. City – város, falu, tanya (sőt, szállás) helyett. Hogy a hozzánk látogató többségiek ne tévedjenek el.

– A séf akkor azt kommunikálta, hogy onlájn elérheted a projektet – hallod, amit visszafelé a szeksztettből a nagyfiú a nagylányhoz intéz.

Teremtőm, el ne hagyj! Ezeknek a nemi élet adott pillanatsora is bizonyára prodzsekt…

Röptibe.

Újsághír az újságban. A kevés magyar nyelvű lapok egyike. A többségi bennszülött kisebbség elmaradottabb, amerikaiul nem értőinek. (Idehaza többségben volnának a magukat titokban továbbra is a hunoktól származtató magyarok, ám az Ejrópai Unióban kisebbségbe szorultak, a náluk levő kisebbség meg uniós szinten többségi; úgyhogy.) Mit nem hírelnek a hírforrások: az állattartó farmerok érintett kicsinyded csoportja, úgy látszik, eredménnyel harcol alapvető emberi és kisebbségi, mi több jogaiért, ugyanis az Ejrópai Döntő Bíróság úgy kezd dönteni, hogy engedélyezi az állattartó gazdák, akarom mondani farmerok egy részének azon lehetőségét, hogy összeadhassák őket hivatalosan is a velük együtt élő állataikkal. Ki kecskével, ki juhval (persze nem kossal, csak jerkével – ámbár a dolog akár fordított is lehetséges, a jog ezt sem zárja ki, sőt, erősen sugallja, mi több, javallja megvalósulását), szamárral, bármivel.

– Teknőccel is?

Ne bomolj. Biztos! (…ami biztos.) (Holnap akár a biztos úr előtt is lehet.)

– Bárkivel! Követeljük a személyes megszemélyesítésüket is! Mi az, hogy bármivel, amikor ők bárkik… Úgy, mint mi.

A barmai, hogyne.

Kurta Miska nem ezt is megírta már? Kecskepásztor a kecskehölggyel, óne zsenír. Utó Pitykó emlékezete szerint az Úr Jézus Krisztus… (adott évében – mondaná, ha szóhoz jutna).

Ne folytasd!

Azért ami sok, az pláne!

– Hallottad? Összeült az ENSZ, a „magyar” enklávét nem hívták meg…

Mér tették volna? Amikor ott van, képvisel bennünket behatóan Bruxelles.

Rezervátum! Asta bilire.

– Tudod, milyen ünnep következik?

November vége… Erzsébet, Katalin, András napi bál? Majd ne adj isten az Úrjövet.

– Még ha adventot mondanál… Kész botrány, mit hoztál te magaddal abból az ódon időből… Szóval: Hálaadás.

Jesszusom, mit vétettem?

Az meg mi fán terem? Csak nem az amerikaiak… Ámerikából.

Az az, A-Marika.

– Nem is vagy te olyan lüke, mint amilyennek látszol! Pontosan. Arra emlékezünk, hogy az ejrópaiak átmentek Nyugat-Indiába, amiből később Ámerika lett, az indiánoktól megtudták, mit terem az a föld, amit kölcsönvettek (örökbe) tőlük, és egy év múlva a gazdag termésért hálát adva ettek, ittak, három napig csak mulatoztak…

Azt követően, hogy halomra gyilkolták az indiánokat. (A maradék jó volt rabszolgának.) (Hogy az ejrópai-vészt túlélő indián erre többnyire nem volt hajlandó, kellett az áfrikai fekete Áfrikából.)

Napokig? Máig. Angol-amerikaiak; a bennszülöttek meg mi magunk volnánk?

– Mondtam már? Téged sem ejtettek fejre…

Igaz, így behelyettesíthető a dolog. Mint az egész, kerek egy világon minden.

Pulyka a teljes nagycsaládnak. Mint egykor minálunk, itten, egykoron… például a disznótor. Tőtöttkáposzta. Rántott csirke; babgulyás; halpaprikás, mákos guba… („Hurka, kolbász, szalonna, / Jó gazdának nincs gondja. Vivát!”)

– Fuj, „disznóhús”… A pulyka még elmegy, de a disznó.

Legújabb vendégeinknek, akiket keletről evett ide a soros útmutató térkép. S bár még nem ők a többség, de már úgy tesznek. Megtoldva a Bruxelles-különítménnyel.

Húsvét? Nehogy már. Szent István napja. Mindenszentek… Az kéne. „Szent karácsony”… hógyisne. Amikor itt a tökünnep, mint tökfeszt, a halovén, halottak napja helyett. (Hulla-vén, csúfolódik a maradik hunnfy.) Mikulás nemcsak Szent Miklós egykori neve napján, de szenteste is. („Jézuska”, az tenné be a kaput.) Hogy végig ne vegyük. (Lemegy a nap!) Fenyőfa, Télapó – nekik. Hogy ne sértsük a betelepedőket. (Ránk…) Hogy Március Tizenötödikét, Október Hatodikát, Október Huszonharmadikát meg se említsük! Jött helyette korszerűbb. Szerintük az év sem január (ne adj Isten: Boldogasszony hava) elsejével kezdődik. „Ezt már nem értik a fiatalok” – és hagyták, hogy ők válasszanak (amerikai térítő-különítményi) tanítóik segítségével nekik tetsző ünnepeket.

– Fogadd be a tótot…

Kiver a házadból?… És a nemzetközi Hungary-bíróság első fokon hat és fél évre ítéli a mi egykománkat. Fölsorolva bűneit. Másodfokon a békebíró (négy elemijével Ejrópátokban 2051 felé haladván túlképzettnek számít, mert már az elemi néptanoda sem kötelező, a gyermek anélkül is tudja, megvan a hozzá való esze, el tudja dönteni, mivel tömje tele a fejét, hogy meglegyen a szükséges kompetenciája, valamint kreativitása a maga életprodzsektjéhön).

Ej, te Pitya, Ista-Pista!

– 2015-ben nem azt írtad le, hogy a nácizmust és a bolsevizmust a globalizmus követi mint az elnyomás legújabb zsarnoki foka?!

…Csak a közelmúltat véve alapul.

Miért tetszik tegezni? (Ebben az utó-pia – tehát szőlőtörköly – mentes világban.) (– Inkább egy kis csopakit kérnék! – nyújtja a csaposnak a miskakancsóját.) (Füredit, badacsonyit, somlait…, ménösit!)

– Ezért még hat hónap, az ellenkezésért. Mert ez így nem demokratikus. Csak ha…

Ha kuss.

Nekik az demokrata, aki egyetért velük. Aki ellenben nem, az maga az Anti-Krisztus!

Ezt kár volt bevallania.

– Nem érted, honfitárs, még egy nyikk, és nyakk.

– Nem tudod, ki s mi a jó: például a konzumidióta, a lakáj, az üzér, a perdita (népiesen, a kákán is csomót kereső, ráadásul furtonfurt kirekesztő bennszülöttek körében ismert megnevezéssel repedtsarkú). Ahogy azt sem, mi a rossz: a magyar, a keresztény, az erkölcsös, a tisztesség, a becsület, hazafiság…

Mert a haszon hol marad?! Ejrópánk tisztelete… („Isten”! Amikor itt vannak Ők.)

Csak a példa kedvéért.

Ennyi bűn büntetlen… Hogy maradhat.

– Éppen fordítva.

Egy kis átnevelés.

Pol Pot módra?

– Ne súlyosbítsd…

– Stephen Uto, született…

Büntetése 8 év, két hónap, másfél nap, fertály óra… Foksányban, az újranyitott regáti (dák-nem-látta) hadifogolytáborban.

De hát Románia nem tagja a bruxelles-i Egyesült Államok Szövetségének?! Mégis? Mégis.

– Mert van eszük. Kint maradtak, hogy azt is a maguk hasznára fordítsák.

Ügyes.

Ne is mondd!

Ehhez vagyunk szokva.

Ellenben.

Mi már megint.

– Úgy hallom, egyik legutóbbi életedben újságíró voltál, ráadásul tudsz amerikaiul. Ha nem, két hét alatt megtanítunk. Fordítót keresünk. Lapjaitok zöme az államszövetség nyelvén jelenik meg, de a tollforgatók közül nem ért még mindenki a mi nyelvükön. Ha munkát vállalsz a javunkra, a büntetést letöltöttnek vesszük!

Pedig 2050-ben már amerikai az általános iskolák tanítási nyelve az Ejrópai Unióban, minálunk is – jöhetett rá mindeközben Utó Pityucink.

„Amerikaiul”? Utóék korában ez a nyelv az angol volt (az angol-angol, az amerikai-angol meg az ausztrál-angol, újzélandi-angol, kishun-angol… mellett), csak hát az ánglusok, még brit korukban, elárulták bruxelles-i Ejrópát, ezért ejteni kellett. (2050-re levált róluk Skócia, Wales, Észak-Írország.) (Megkapták, amit érdemeltek.)

…Nem kéne fölébredni?

Hogy beleérjen a kezed a serblibe?
Nem, nem.
Akkor…
Jó, jó, de mi lett Pittával?
Mi lett vóna… Elbűvölője visszavarázsolta (hogy azért elmaradjon példának okáért az a szamárélmény, amely álmában Apuleiust érte időszámításuk második századában a mindent tövig fogadó nagysasszonnyal) Hungaryból Kis-Magyarországra.
Még ha, még.

…Az én mesém is tovább tartott vóna, ha a ténta el nem fogyott vóna!
Hogyaszonggya.
– Azt halottad, hogy járt…
2021-ben, 2053-ban, mit ád Isten 2099-ben.
Utó Istvánkától mi ki nem tellik!
Mi, mi.
Ennek mindenre van története. (Tiszta Svejk.) (…szinte Zaránd vármegyéből.)
Akkor már rég… a Holdban.
Mármint a gazdagok, akik oda menekültek a szegények haragja elől. Utó meg, kíváncsiságból, nem utolérte őket?
Következik, regöli Uthó: Esetem a Sógorok Birodalmában.
Az lesz a legjobb.
Ahol nem csak a férfisógorok sógorok a szomszédasszonyuk révén, mert sógor számba veszik egymást, azaz magukat a szomszéd gazdára szálló (szálldogáló, le s föl, alá, húzd meg, eresztd meg [huzi-voni]) asszonyok is.
– Sógor, sógor!
Mint a koccintás.
Csak: várd ki.
– Ufó?
Mondtam már, U–t–ó.
Szóval, diktálja az ülnökbírósági elnökállnok: Post. Putyu, Poszt(ba téve).
PPP. (Majdnem mint a CCC/+P/.)
A piáról majd legközelebb!
Hogy a többit ne is említsük. Még megárt a sok(k)ból.
– Mindent, ami pével kezdődik?
Pénz, pipa, paripa.
Ne kezdd már megint!
Ennek is mindig azon jár az esze. Benőhetne már!
'Utó', 'Pisti'… Ajaj.
– Legközelebb Sztyepánnak adod ki magad?
Az attól függ.
Istu-Pistu, ejnye, Istyike-Pistyike!
„Anno a…"
Akkor.

„Anno majd holnap megveszem a plázában, mert árleszállítást reklámoznak a médiában!" (…hallod nem 2050-ben; itt, ma, 2018-ban.) (Az áruházi olcsítást említvén ím így.)

Utóék Petyája, hogy visszatért a jövőből, nem *Kampec, dolóresz* címmel élménybeszámolót tervez az ánti-krisztusi ánti-ántiról? Teremtőm, el ne hagyj! Emlékirat a jövőről… Az kéne, nem üvegesnek a tótágas! Az (ál)„civil" szervezetek már előre tiltakoznak: VETO. Ennyi, mert hogy nem tudnak a bennszülött többségi kisebbség nyelvén. Így aztán, még ha megírja is, megjelenése kétséges. Szurkoljunk neki! Huj, huj, hajrá… Ria, ria! Má-Ria? Nem, csak riadalom, de még mekkora… odaát. Kétezer-kitudjahányban.

Valahányszor.

Jesszom, Peti – keveri tovább a zsugát Pincuka. 2050 helyett…

Utó, Utó, ejnye Utó… Sosem javulsz meg?

Zsebcserregődön csörög rád a leányod a Gyimesekből. Hogyne, 2050-ből.

– Székely góbé jelentkezett, hogy ő az utolsó Árpád-házi királyfi!

Jaj, neked, Bruxelles. Véged.

– A Székely Hírház kürtöli világgá: Budapesten szedelőcködik Gyorgye bácsi, készül haza!

A szobra. A-Marikába.

Jesz, jesz, nagyon jesz.

Már csak Csaba királyfi hiányzik, és teljes a csapat.

Kétezer-…, ki tudja, mikor.

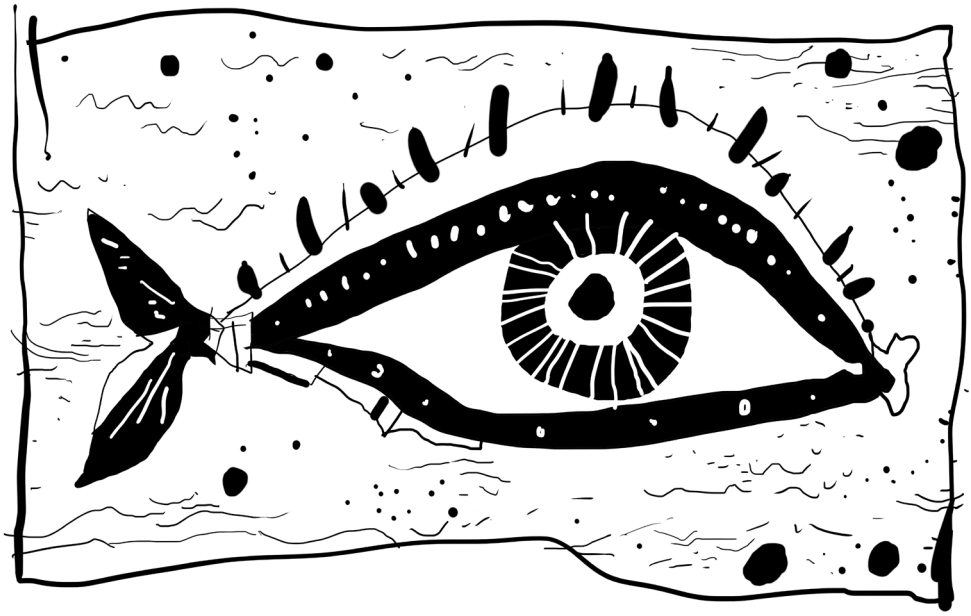

Árkossy István rajza, 2018